

МИЛИЦА БАКРАЧ, рођена 1977. у Никшићу, Црна Гора. Дипломирала је на Филозофском факултету у Никшићу, на Одсеку за српски језик и књижевност. Књиге песама: *Нек ме њишце криком буде*, 1996; *Жић*, 1998; *Сонети и њисма*, 2000; *Од злајна јабука*, 2004; *Азбучник*, 2007; *Арсеније Чарнојевић њо дрући њиш међу Србима*, 2010; *Жена*, 2012; *Одбрана Азбучника*, 2012; *Вуковање*, песме за децу, 2017; *Јав из Горе Црне*, 2018; *Госјоде, није нам хладно*, 2020; *Мачићаније*, драма за децу, 2022. Чланица је Удружења књижевника Црне Горе, Удружења књижевника Србије, Књижевног друштва српских писаца Косова и Метохије и Књижевног друштва „Његош” из Црне Горе. Добитница је више награда и признања, приредила неколико књига српских писаца. Живи у Никшићу.

ДРАГИША БОЈОВИЋ, рођен 1964. у Бањама код Зубиног Потока. Пише поезију, критику и студије и монографије из историје књижевности. Књиге песама: *Узалудна њровера*, 1988; *Светла елеија*, 2001. Монографије и студије: *Манасић Црна Ријека*, 1994; *Песник будућеј века – о њоезији Димићрија Канѡакузина*, 1995; *Црква светјој Панѡелејмона у Нишу*, 2002; *Светић Јефрем Сирин и срјска црквена књижевностј*, 2003; *Срјска есхајолошца књижевностј*, 2004; *Тријеа ѡремудросић*, 2009; *Развијање свићка – ѡрилози из исјорије*, 2009; *Колаци у Србији*, 2010; *Манасићри у Сићаром Колацину*, 2010; *Премудросић у Светјом ѡисму и срјској књижевностј* (коаутор Д. Крстић), 2011; *Вечни Колацин – сијудије, беседе, есеји*, 2013; *Мук и звона – инѡервјуи, коменѡари, беседе и ѡосланице*, 2016; *Срјска књижевностј и Светјо ѡредање – исѡраживања рецејције библијске и светјооѡиачке књижевностј*, 2019; *Светић Сава у срјској књижевностј и кулѡури*, 2022. Приредио више књига.

БРАНКО ВРАНЕШ, рођен 1988. у Београду. Бави се књижевном херменеутиком, као и компаративним изучавањем српске књижевности XX века, пише студије, монографије и огледе. Објављене књиге: *Последњи вишезови: ојледи из књижевностј*, 2011; *Вишезови модернизма: вишечки идеал у срјском и светјском роману XX века*, 2022; *Крићичари у дијалоју: Р. Консићанићиновић, Н. Пејковић, А. Јерков о срјској ѡоезији 20. века*, 2023.

МИРО ВУКСАНОВИЋ, рођен 1944. у Крњој Јели (Горња Морача), Црна Гора. Пише прозу, поезију и есеје. Управник је Библиотеке САНУ (од 2011), главни уредник (од 2008) Издавачког центра Матице српске и академик, а био је управник Библиотеке Матице српске (1988–2014) и потпредседник Матице српске (2004–2008). Објављене књиге: *Клейва Пека Перкова*, роман, 1977; *Горске очи*, приповетке, 1982; *Немушћии језик*, записи о змијама, 1984; *Вучји шрафови*, записи о вуковима, 1987; *Градишћиа*, роман, 1989; *Тамоони*, поеме и коментари, 1992; *Морачник*, поеме, 1994; *Далеко било*, мозаички роман у 446 урочљивих слика, 1995; *Семољ Ђора*, азбучни роман у 878 прича о ријечима, 2000; *Точило*, каме(р)ни роман у 33 реченице, 2001; *Кућни круї*, роман у концентричном сну, 2003; *Семољ земља*, азбучни роман о 909 планинских назива, 2005; *Повраїтак у Раванїрад*, биографске приповести с прологом и писмом својих ликова, 2007; *Оївсјугу*, четири различите приповетке с истим намерама, 2008; *Семољ људи*, азбучни роман у 919 прича о надимцима, 2008; *Чиїтање шаванице*, приповедака 20, 2010; *Клесан камен*, огледи и записи, 2011; *Одабрани романи*, 1–3, 2011; *Бихїоље*, поратна путописна приповест с прологом Владимира Ђоровића и молитвом Иве Андрића, 2013; *Даноноћник*, записи, коментари, изреке, мале приче, песме у прози, есејчићи, сећања и разни осврти, 2014; *Силазак у реч*, о (српском) језику и (својој) поезици, 2015; *Изабрана дела*, 1–5, 2017–2018; *Даноноћник 2*, 2019; *Бројчаник*, путописни дневници, 2021; *Сабрана дела*, прво коло, 1–9, 2021; *Никад досїа живоїша – даноноћни заїиси*. *Даноноћник 3*, 2023; *Сабрана дела*, друго коло, 1–11, 2023. Књиге разговора и прича: *Ликови Милана Коњовића*, 1991; *Каже Миро Вуксановић* (прир. М. Јевтић), 2000; *Семољ Мира Вуксановића* (прир. М. Јевтић), 2011; *Насамо с Миланом Коњовићем*, разговори, ликови, осврти, 2018; *Разїговор с Немањом*, биографска и аутопоетичка сабирања (прир. Немања Пеић), 2020. Приредио више књига српских писаца.

ЈЕЛЕНА ГАВРИЛОВИЋ, рођена 1967. у Белој Цркви. Основну и средњу школу завршила је у Новом Саду. Дипломирала је систематску теологију на Теолошком факултету у Осијеку, Хрватска. Пише поезију, прозу, есеје и колумне, преводи с енглеског (*Нови докази о којима шреб донейїи суд*, *Нови заветї*, *Теозофски речник*, *Окулїна филозофија*, *Кибаїион*, *Ђулисїан...*). Последњих година је посвећена преводу капиталног дела хебрејске спиритуалности и мистицизма *Зохар / Књїа сјаја* (23 тома, до 2024. године је, по први пут на српски језик, преведено 9). Чланица је Српског књижевног друштва. Збирке поезије: *Призивање кише / Evoking the Rain* (двојезично, коауторка америчка списатељица Тери Вилијамс), 2007; *Писма џусїињске џринцезе*, 2010; *Хаљина која иде уз Дунав*, 2019; *Смех се заори из сваке циїле*, збирка препева екстатичне духовне поезије средњовековних жена-мистичарки, 2021; *Романса за*

четири музе и конџрабас, 2022. Романи: *Жене њод мојим кровом*, 2016; *Франц К. и ја*, 2017. Живи и ради у Београду.

СЛАВКО ГОРДИЋ, рођен 1941. у Дабрици код Стоца, БиХ. Пише прозу, књижевну критику и есејистику. Од 1992. до 2004. био је главни и одговорни уредник *Лейѡииса*, а 2008. до 2012. потпредседник Матице српске. Књиге прозе: *Врховни силник*, 1975; *Друѡ лице*, 1998; *Ойиш*, 2004; *Руб*, 2010; *После руба*, 2020. Књиге есеја, критика и огледа: *У види-ку сѡиха*, 1978; *Слаѡање времена*, 1983; *Примарно и нијанса*, 1985; *Поезија и окружје*, 1988; *Образац и чин – оѡледи о роману*, 1995; „*Певач*” *Боѡка Пеѡровића*, 1998; *Оѡледи о Вељку Пеѡровићу*, 2000; *Главни ѡсао*, 2002; *Профили и сѡиуације*, 2004; *Размена дарова – оѡледи и заѡиси о савременом срѡском ѡесниѡићу*, 2006; *Савременосѡ и наслеђе*, 2006; *Криѡичке разѡеднице*, 2008; *Траѡања и сведочења*, 2011; *Оѡледи о Иви Андрићу*, 2013; *Сродсѡива и раздаѡине – оѡледи и дневнички заѡиси*, 2014; *Осмаѡрачница – књижевне и оѡиѡе ѡеме*, 2016; *Међу својима*, 2020; *Посеђања и наѡовори*, 2022. Приредио више књига српских писаца.

ЛУНА ГРАДИНШЋАК, рођена 1989. у Суботици. Основне и мастер студије завршила на Одсеку за српску књижевност и језик на Филозофском факултету у Новом Саду. На истом факултету докторирала темом „Метаноја у песништву Бранка Миљковића”. Истраживач-сарадник на Филолошком факултету у Београду. Стипендиста Штајерске покрајине на Универзитету у Грацу. Добитница је награде Руског дома у Марибору за превођење песама руског песника Јурија Давидовича Левитанског на српски. Бавила се просветним радом, пише поезију, есеје, критику, преводи с енглеског и руског, објављује у периодици.

ЈОВАН ДЕЛИЋ, рођен 1949. у Борковићима код Плужина, Црна Гора. Пише студије, есеје и књижевну критику. Редовни је професор на Филолошком факултету у Београду, дописни члан Српске академије наука и уметности и од 2020. године потпредседник Матице српске. Објављене књиге: *Криѡичареви ѡарадокси*, 1980; *Срѡски надреализам и роман*, 1980; *Пјесник „Паѡеѡиике ума” (о ѡјесниѡићу Павла Поѡовића)*, 1983; *Традиѡија и Вук Сѡефановић Караѡић*, 1990; *Хазарска ѡризма – ѡумачење ѡрозе Милорада Павића*, 1991; *Књижевни ѡоѡледи Данила Киѡа: ка ѡоеѡиѡи Киѡове ѡрозе*, 1995; *Кроз ѡрозу Данила Киѡа: ка ѡоеѡиѡи Киѡове ѡрозе II*, 1997; *О ѡоезији и ѡоеѡиѡи срѡске модерне*, 2008; *Иво Андрић – мосѡ и жрѡива*, 2011; *Иван В. Лалић и ѡемачка лирика – једно инѡерѡиѡек-сѡиуално исѡраживање*, 2011; *Милуѡин Бојић ѡјесник модерне и вјесник авангарде – о ѡоезији и ѡоеѡиѡи Милуѡина Бојића*, 2020; *Сажеѡа ѡоеѡи-ка сажимања: ка ѡоеѡиѡи Данила Киѡа III – ѡенденѡије и доминанѡије у ѡрози Данила Киѡа*, 2023. Приредио више књига српских писаца.

МИНА ЂУРИЋ, рођена 1987. у Београду. Ради као ванредни професор на Катедри за српску књижевност са јужнословенским књижевностима Филолошког факултета Универзитета у Београду. Докторску дисертацију „Модернизација српске прозе 20. века у односу на стваралачку рецепцију књижевног дела Џејмса Џојса” одбранила је на Филолошком факултету 2017. године. Објавила је више десетина научних радова у публикацијама националног и међународног карактера, аутор је монографије *Трансмузикализација текста: музика српске модерности* (2022), један од аутора књиге *Словенска сусрећања: јуџ и зајад* (2021), уредник публикација *На тирејавици незнани: избор из поезије Васка Поје* (2020), *Венац ђркоса: избор из дела Драгослава Михаиловића* (2021), приређивач и преводилац књиге Роберта Ходела *Речи од мрамора: Драгослав Михаиловић – животи и дело* (2020). Коаутор је неколико читанки за средње школе, извршни уредник издања Вукове задужбине на немачком, руском, француском и енглеском језику, један од аутора тројезичне дигиталне изложбе *Вук и Немци* (на српском, енглеском и немачком језику) и др.

ЕЛИЗАБЕТА I (1533–1603) је била кћерка краља Хенрија VIII и Ане Болен. Сматрала се „нелегитимном” за престо јер је била дете из другог брака свог оца, који је поништио први уз подршку протестаната. Елизабета I је провела живот борећи се против католичанства и своје полусестре Мери Тјудор I, ширећи протестантске идеје. После смрти полусестре преузима престо. Никада се није удавала и била је позната као „Краљица девица”, иако су кружиле приче о њеној афери са племићем Робертом Дандлијем. Владала је четрдесет и пет година (1558–1603). Време њене владавине се назива „елизабетанско доба”, кад долази до великог успона позоришта и позоришних писаца као што су Вилијам Шекспир, Кристофер Марло, Бен Џонсон, Едмунд Спенсер. (С. П.)

ЈЕЛЕНА ЗЕЛЕНОВИЋ, рођена 1993. у Новом Саду. Пише поезију, есеје, студије и књижевну критику, пише текстове за сајтове.

УРОШ ЗУПАН, рођен 1963. у Трбовљу, Словенија. Дипломирао је компаративну књижевност на Филозофском факултету у Љубљани. Књиге песама: *Sutre*, 1991; *Reka*, 1993; *Odpiranje delte*, 1995; *Nasledstvo*, 1998; *Drevo in vrabec*, 1999; *Nafta*, 2002; *Lokomotive*, 2004; *Jesensko listje*, 2006; *Copati za hojo po Kitajski*, 2008; *Oblika raja*, 2011; *Počasna plovba*, 2014; *Avtomobilski bluz*, 2016; *S prsti premikamo topel zrak*, 2018; *Sanjska knjiga*, 2020; *Psica in poletje*, 2022. Књиге есеја: *Svetloba znotraj pomaranče*, 1996; *Pesem ostaja ista*, 2000; *Pešec*, 2003; *Čitanka Panini*, 2007; *Rilke proti Novim fosilom*, 2009; *Visoko poletje na provincialnih bazenih*, 2011; *Opičje*

žleze, telefoni in nesmrtnost, 2013; *Sto romanov in nekaj komadov*, 2014; *Sedeti v temi*, 2017; *Ene in drugi*, 2018; *Arheologija sedanosti*, 2020; *Znamenja v kroženju*, 2022. Књига кратке прозе: *Strašen Kitajec*, 2023. Његов преводилачки опус обухвата књиге поезије Јехуде Амихаја, Билија Колинса, Александра Ристовића и Абдулаха Сидрана. Добитник је више значајних награда у Словенији и иностранству. Његове књиге су преведене на многе стране језике, а на српском су му у преводу Ане Ристовић објављене изабране песме *Дрво и врабац*, 2012. Живи и ради у Љубљани као самостални уметник. (А. Р.)

МИЛИЦА ЈЕФТИМИЈЕВИЋ ЛИЛИЋ, рођена 1953. у Ловцу код Косовске Митровице. Пише поезију, прозу, приче за децу, есеје и књижевну критику. Књиге песама: *Мрак, избављење*, 1995; *Хибернација*, 1998; *Путопис коже*, 2003; *Чарање*, 2007; *Одвијање свијка – сабране и нове ђесме*, 2009; *Мистерија љубави* (избор), 2011; *Жубор ума / Il gorgoglio della mente* (двојезично, на српском и италијанском), 2012; *Тејоважа ума*, 2012; *Мозаиком на создашелој* (на македонском), 2012; *Das Mysterium der Liebe* (избор на немачком), 2012; *По мери миџа*, 2014; *Партиенон звездама зиган*, 2015; *Şehrezat 'in yeni dansi – seçilmiş şiirler* (на турском), 2016; *Посланице Одисеју*, 2017; *О Косову ојет* (и нове ђесме), 2019; *Когирано знање*, 2021; *Моје најљубавније (сјмо ђесма о љубави)*, 2022. Књиге приповедака: *Сиже случаја*, 2002; *Очи у очи са судбином*, 2015; *Нејпрегвиђен сусрет*, 2016; *Скривено у сјају очију*, 2019. Књиге критика, есеја, огледа и приказа: *Поешика слушање*, 2004; *Еписемолошка осветљавања*, 2007; *Езакитносј тајне – йонирања у ђоезију*, 2011; *Понирања (у йрозни шексј)*, 2015; *Лотосно йребобиље свејта*, 2021. Приредила више књига.

ДУЊА КЕРАЦ, рођена 2002. у Новом Саду. Студент је компаративне књижевности на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду. Пише есеје, критичке текстове и преводи с пољског језика.

ЈЕЛЕНА МАРИЋЕВИЋ БАЛАЋ, рођена 1988. у Кладову. Запослена је на Одсеку за српску књижевност и језик Филозофског факултета у Новом Саду. Докторирала је 2016. године (тема: „Барок у белетристичком опусу Милорада Павића”). Радила је као лектор српског језика на Јагелонском универзитету у Кракову. Добитница је награда: „Боривоје Маринковић” за 2014. годину и Доситејево златно перо за 2018. годину. Објављене студије: *Лејштимација за сињализам: йулсирање сињализма*, 2016; *Трајом бисерних минђуша срјске књижевносји: ренесансносји и барокносји срјске књижевносји*, 2018; *Ка осмеху Евроје: Савремено срјско, йољско и чецко йеснишйво у комйарайшвном кључу*, 2023. Књиге песама: *Без глаке на срцу*, 2020; *Арсенал*, 2023.

МАГДАЛЕНА МАШКЈЕВИЧ (MAGDALENA MASZKIEWICZ), рођена 1988. године. Дипломирала је српски језик и књижевност на Јагелонском универзитету у Кракову. Докторску дисертацију „Повратак медитеранске традиције у савременој српској поезији: Јован Христић – Иван В. Лалић – Миодраг Павловић” одбранила је на Јагелонском универзитету 2021. године. Живи у Кракову, где ради као преводилац. (Д. К.)

МЕРИ СТУАРТ (1542–1587) је била краљица Шкотске и Француске у шеснаестом веку. Као једино преживело дете Џејмса V од Шкотске, наследила је трон када је имала шест дана. Удала се за Франсоа II од Француске, али је он врло брзо потом умро. Вратила се у Шкотску где је покушала да поврати престо, али се сусрела са религијским и политичким конфликтима. Имала је још два брака. Први, који је окончан мужевљевом трагичном смрћу и у ком је добила сина, и други, са Дарлијем, са којим је заједно оптужена за смрт претходног мужа. Због тога је натерана да абдицира 1567, после чега одлази у Енглеску, где је заробљена и погубљена од стране своје рођаке, краљице Елизабете I. (С. П.)

ЛЕНКА НАСТАСИЋ, рођена 2000. у Сомбору. Студенткиња је мастер студија на Одсеку за српску књижевност и језик на Филозофском факултету у Новом Саду. Пише поезију, кратке приче и књижевну критику. Збирка песама: *Са грује сипране ђера*, 2020.

ИВАН НЕГРИШОРАЦ, рођен 1956. у Трстенику. Пише поезију, прозу, драме, студије и књижевну критику. Од 2005. до 2012. године био је главни и одговорни уредник *Летњописа Матице српске*, а од априла 2012. је председник Матице српске. Од краја 2021. је инострани члан АНУРС. Књиге песама: *Трула јабука*, 1981; *Ракљар. Желудац*, 1983; *Земљопис*, 1986; *Абракадабра*, 1990; *Тојло, хладно*, 1990; *Хој*, 1993; *Везници*, 1995; *Прилози*, 2002; *Појајник*, 2007; *Свећилник*, 2010; *Камена чипенија*, 2013; *Чипенија* (избор), 2015; *Матични млеч*, 2016; *Изложба облака* (избор и нове), 2017; *Огледала Ока Негремана*, 2019. Роман: *Анђели умиру*, 1998. Дrame: *Фреди умире*, 1987; *Куц-куц*, 1989; *Испраћа је у шоку, зар не?*, 2000; *Видиш ли свице на небу?*, 2006. Студије и есеји: *Летњимаџија за бескућнике. Српска неоавангарна поезија – њојички идентитет и разлике*, 1996; *Лирска аура Јована Дучића*, 2009; *Испраћа ђредака – искушења колективној и индивидуалној ојсипанка*, 2018; *Њојошевски ђокреј ојјора*, 2020; *Поезија Јована Дучића – од емпиријској нејативитетја до лирске мѣтафизике*, 2022. Председник је Уређивачког одбора *Српске енциклопедје*, том I, књ. 1–2, 2010–2011, том II, 2013; том III, књ. 1–2, 2018, 2022.

ГОРДАНА НОНИН, рођена 1963. у Новом Саду. Дипломирани је менаџер у медијима. Ради као сарадник за унапређење делатности уста-

нове културе у Културном центру Војводине „Милош Црњански” и као новинарка-уредница недељника *Нови маџазин*. Објављене књиге: *Људи од речи*, избор интервјуа, 2010; *Без ѧрашине*, текстови и интервјуи, 2012. Добитница је Медаље културе за мултикултуралност и интеркултуралност Завода за културу Војводине за 2011. годину.

ЉИЉАНА ПЕШИКАН-ЉУШТАНОВИЋ, рођена 1954. у Фекетићу код Врбаса. Пише студије, огледи и радове о народној књижевности, историји књижевности, драми и позоришту. Од 2009. је главна уредница *Лексикона њисаца српске књижевности* Матице српске. Објављене књиге: *Послови и дани српске њесничке ѡтрадиције* (коаутор З. Карановић), 1994; *Змај Десѡић Вук – мић, исиѡрија, ѡсма*, 2002; *Сиѡанаја село за ѡѡали – ѡледи о усменој књижевности*, 2007; *Кај је била кнежева вечера? – усмена књижевност и ѡтрадиционална кулѡура у српској драми 20. века*, 2009; *Усмено у ѡисаном*, 2009; *Госѡиђи Алисиној десној нози – ѡледи о књижевности за децу*, 2012; *Без очију кано и с очима – народне ѡсеме слеићх жена* (група аутора), 2014; *Зайѡчник ѡеиће силе – фѡниасѡићична ѡроза Зорана Живковића*, 2016; *Главнић јунак и ѡсиѡала ѡсиѡода – анализе народних ѡсема* (група аутора), 2017; *Пищем ѡи ѡричу – рефлексии усмене књижевности и ѡтрадиционалне кулѡуре у ѡисаној књижевности и савременој кулѡури Срба*, 2020; *Иза Алисиној ѡледала – ѡиѡолошкки ѡледи о фѡниасѡићичном роману за децу*, 2021; *Фолклорна збирка Хусеина Дердемеца* (коауторка Елма Халиловић), 2023.

Приредила више књига.

ГОРДАНА ПОКРАЈАЦ, рођена 1970. у Врбасу. Професор је на Катедри за компаративну и светску књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Аутор је радова везаних за упоредне релације античке и дубровачке књижевности, као и књига из области рагузеологије: *Ог Хекубе до Ајшаманџа – ка изворима дубровачке ренесансне њтрагедије*, 2010; *Најстарији дубровачки њетраркисити и анићичко наслеђе*, 2012; *Анићичке рефлексије у њоепизици и њоезији дубровачке ренесансе*, 2016.

ЕМИЛИЈА ПОПОВИЋ, рођена 1996. у Лозници. Дипломирала је 2019. на Катедри за српску књижевност и језик на Филозофском факултету у Новом Саду. Мастер рад на тему „Мотив инцеста у драмском стваралаштву Момчила Настасијевића” (награђен првом Бранковом наградом Матице српске) одбранила је 2020. године, а 2021. је уписала докторске академске студије на истом факултету. Области интересовања: драмска књижевност, фолклор, међуратна књижевност. Живи и студира у Новом Саду.

СВЈЕТЛАНА ПРАВДИЋ, рођена 1998. у Бањој Луци, БиХ. У родном граду завршила Академију уметности, смер драматургија. Пише прозу, поезију и есеје, преводи, ради као драматург и сценариста. Коауторка је књиге поезије *Dünengras und Blutmond* са Петером Фелкером (Peter Völker), која је 2020. објављена у Лајпцигу.

ГОРАНА РАИЧЕВИЋ, рођена 1964. у Новом Саду. Бави се теоријом књижевности и српском књижевношћу XIX и XX века, пише студије, есеје и приказе, преводи с енглеског и француског. Објављене књиге: *Чињање као креација*, 1998; *Библиографија српских некролоја* (коаутори М. Бујас и М. Клеут), 1998; *Лаза Лазаревић – јунак наших дана*, 2002; *Есеји Милоша Црњанског*, 2005; *Коментари „Дневника о Чарнојевићу” Милоша Црњанског*, 2010; *Кројивљење судбине – о Црњанском и Андрићу*, 2010; *Дрући свет – есеји о књижевности: историја, теорија, критика*, 2010; *Ајон и меланхолија – животи и дело Милоша Црњанског*, 2021; *Добра лејоша – Андрићев свет*, 2022; *Велики крућ – књижевна пријатељства Милоша Црњанског*, 2022. Приредила више књига.

НЕМАЊА РАЈАК, рођен 1987. у Новом Саду. Социолог по струци, пише научне радове, есеје и критике из области социологије медија, социологије друштвених сукоба, социологије културе и политичке социологије, објављује у периодици.

ЖИВОЈИН РАКОЧЕВИЋ, рођен 1973. у Селима у Морачи, Црна Гора. Пише поезију, студије и књижевну критику, бави се новинарством. Књиге песама: *Боју души*, 1993; *Жиције камена*, 1995; *Чекајући метаслазу*, 1996; *Повраћај у кайакомбе*, 1998; *Глад*, 2010. Монографије: *Пронађено позориште*, 2010; *Најрађени злочин*, 2015. Приредио: *Умешности животи – разговори на Косову и Мейхохи с почетка 21. века*, 2014.

АНА РИСТОВИЋ, рођена 1972. у Београду. Пише поезију, прозу и есеје, преводи са словеначког савремену поезију, прозу и есејистику. Књиге песама: *Сновидна вода*, 1994; *Уже од ђеска*, 1997; *Забава за доконе кћери*, 1999; *Животи на разледници*, 2003; *Око нуле*, 2006; *П. С.* (избор), 2009; *Мейтеорски ошћад*, 2013; *Нешто светли* (избор и нове), 2014; *Чистиња*, 2014; *Руке у рукама*, 2019; *Изабране ђесме*, 2019; *Ту*, 2023. Књига прича и есеја: *Књига несћајања – крајка шетња кроз ишчезло*, 2020.

НИНА СТОКИЋ, рођена 1996. у Шапцу. Основне и мастер академске студије српске књижевности и језика завршила на Филозофском факултету у Новом Саду, где је 2020. године одбранила мастер рад „Чудо у српској драми XX века – Пекић, Симовић, Ковачевић”. Истражује савремени роман и савремену драму, пише есеје и књижевну критику,

објављује у периодици. Координатор је Драмске секције Филозофског факултета у Новом Саду.

АЛЕКСАНДАР ЂУКОВИЋ, рођен 1991. у Никшићу, Црна Гора. Основне, специјалистичке и магистарске студије завршио на Факултету политичких наука у Подгорици. Тренутно је докторанд филозофије на Филозофском факултету у Никшићу. Пише прозу, поезију, есејистику и књижевну критику. Књиге прича: *Сјоредни њоредак*, 2012; *Кад скидају крила*, 2018; *Писац у куйаишлу*, 2019. Роман: *Омча*, 2013. Интервјуи: *Коншуре хоризонтиа*, 2015. Монографија: *Вријеме ријечи: Удружење књижевника Црне Горе од 1946. до 2020. године* (коауторка Милица Краљ), 2020. Књига поезије: *Херосиџајов асисџенић*, 2021. Књиге критика: *Случај Даноноћник: један намјерни (у)пад у записе Мира Вуксановића*, 2022; *Челебић: искусићво и њјесниџићво (Евројски оквир црнојорске књижевности)*, 2022. Књига есеја: *Терор разоноде*, 2024.

ПАВЛЕ УГРИНОВ (Мол, 1926 – Београд, 2007). Писао је поезију, прозу, есеје и драме, био академик. Поема: *Бачка зајевка*, 1955. Романи: *Одлазак у зору*, 1957; *Врш*, 1967; *Фасцинације*, 1976; *Загај живоић*, 1979; *Царсићво земаљско*, 1982; *Оџац и син*, 1986; *Тојле његесејте*, 1990; *Savon de fleurs*, 1993; *Уџоџија* (романескна трилогија), 1997; *Бесудни дани*, 2001; *Без љубави*, 2002; *Ни снови, ниџија...*, 2007; *Заувек: роман-дневник*, 2008. Збирке приповедака и новела: *Којно*, 1959; *Исходиџије*, 1963; *Домаја*, 1971; *Љубав и доброџа*, 1996; *Ван свеџа*, 2000. Књиге документаристичке, аутобиографско-имагинативне прозе: *Елеменџи*, 1968; *Сензације*, 1970; *Речник елеменџија*, 1972; *Крисџализација*, 1991; *Еџисџениџија*, 1996; *Анџиџеџисџениџија*, 1998; *Поџлед њреко свеџа*, 2004; *Нуџија еџисџениџија: дневник 1946–1972*, 2019. Године 2006. су објављена *Изабрана дела Павла Уџринова* у пет књига.

РАДОЈЕ ФЕМИЋ, рођен 1988. у Бијелом Пољу, Црна Гора. Основне, специјалистичке и магистарске студије завршио на Филолошком факултету у Никшићу, где тренутно ради као сарадник у настави на Студијском програму за српски језик и јужнословенске књижевности. Докторирао је на Одсеку за српску књижевност и језик на Филозофском факултету у Новом Саду. Пише књижевну критику. Објављене књиге: *Иџчекивање аџсурда (комџарџивни оџлег: Самџуел Бекеџ, Миоџраџ Булаџовић, Жарко Команин)*, 2016; *Жарко Команин – џоеџиџка, џексџови, конџексџи*, 2023; *Криџиџички карусел (оџлеџи о књижевности)*, 2023.

ПРЕДРАГ ШАПОЊА, рођен 1972. у Новом Саду. Књижевни преводилац, дипломирао је 2002. енглески језик и књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Пре тога је 1997. дипломирао и на Медицинском

факултету. У периодици објављује преводе текстова из књижевне теорије, филозофије и социологије: Виларда Спигелмана, Дејвида Сидорског, Ерика Хобсбаума, Томаса Франка, Дорит Кон, Едварда Саида, Бернарда Вилијамса, Тома Полина, Мартина Постера, као и преводе поезије: Т. С. Елиота, Хуга Вилијамса, Тома Полина, Харолда Пинтера, Пенелопе Фиццералд и Чарлса Симића. Преведене књиге: Алис Манро, *Бексџиво*, 2006; *Превице среће*, 2010; *Голи животи*, 2013; *Мржња, пријатељство, удварање, љубав, брак*, 2014; *Пољед са единбуршке стјене*, 2015; Дорис Лесинг, *Бен, у свећу*, 2007; *Мемоари преживеле*, 2008; *Злајна бележница*, 2010; Ајрис Мердок, *Пешчани замак*, 2004; *Црни њрини*, 2005; Флен О'Брајен, *На реци „Код две њице“*, 2009; Мишел Фејбер, *Испод коже*, 2003; *Кица мора њаси*, 2004; Лиза Скотолајн, *Последња жалба*, 2004; Луиз Велш, *Тамерлан мора умреџи*, 2005; *Мрачна комора*, 2005; *Трик са меџком*, 2010; Томас Франк, *Освајање кула: бизнис кулџура, конџракулџура, усџон хџи конзумеризма*, 2003; Ралф Елисон, *Невидџиви човек*, 2014.

Приредио
Бранислав КАРАНОВИЋ